

The background of the cover is a detailed illustration of a woman with long, flowing brown hair, wearing a dark space suit. She is positioned in front of a circular porthole window, looking out at a large, blue-green planet with a textured surface. The lighting is dramatic, with the planet's glow illuminating her face and hair. The overall tone is futuristic and adventurous.

**BRANDON
SANDERSON**

**VÝHLED
NA HVĚZDY**

Výhled na hvězdy

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Brandon Sanderson

Výhled na hvězdy – e-kniha

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**VÝHLED
NA
HVĚZDY**

BRANDON SANDERSON

TALPRESS

Copyright © 2019 by Dragonsteel Entertainment, LLC
Jacket art copyright © 2019 by Charlie Bowater
Map and interior illustrations copyright © 2019
by Dragonsteel Entertainment, LLC

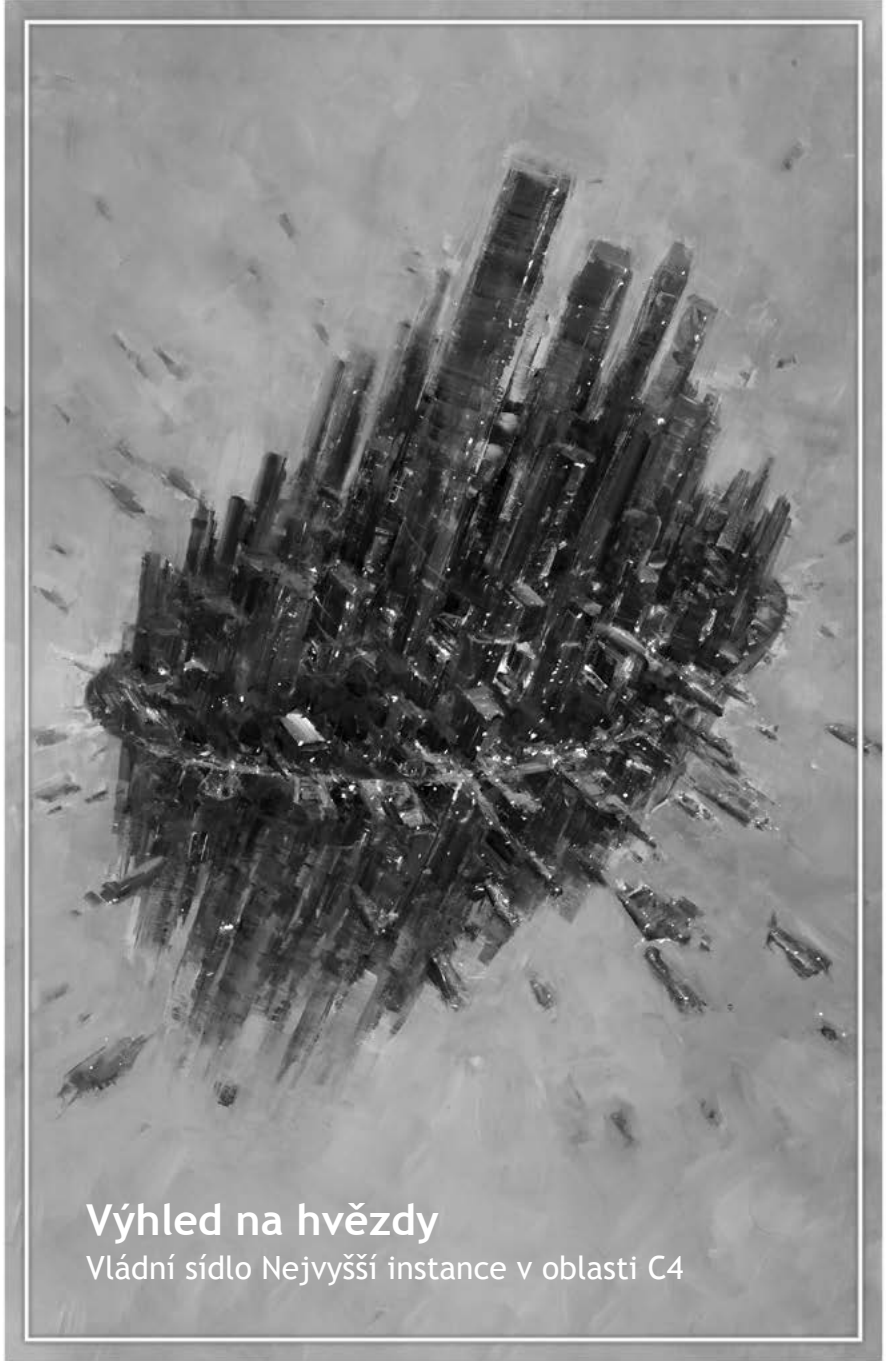
Translation © 2020 by Petr Miklica

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-719-7739-1 tištěná kniha

ISBN 978-80-719-7746-9 e-book

*Pro Erika Jamese Stonea,
který se mi snažil ukázat, jak být stručný
(to jsem se většinou moc nenaučil),
ale zejména mi byl skvělým přítelem
a stejně tak i vzorem.*

Výhled na hvězdy

Vládní sídlo Nejvyšší instance v oblasti C4

ČÁST PRVNÍ

1

Dala jsem plný tah a vyrazila se svou hvězdnou lodí středem chaotické změti, která tu zůstala po zásazích destruktorků a explozích. Nad sebou jsem měla jen úžasně rozlehlý vesmír. Ve srovnání s jeho nekonečnou temnotou vypadaly planety i hvězdné lodě nepodstatně. A bezvýznamně.

Tedy samozřejmě kromě skutečnosti, že se ty bezvýznamné hvězdné lodě maximálně snažily mě zabít.

Uhnula jsem, protočila loď kolem svislé osy a uprostřed manévru ubrala tah trysek. Jakmile jsem se překlopila, okamžitě jsem trysky znovu aktivovala. Vystřelila jsem opačným směrem, ve snaze setřást tři lodě, které se na mě pověsily. Souboje ve vesmíru se výrazně liší od těch v atmosféře. Za prvé jsou vám křídla k ničemu. Neobtéká vás žádný vzduch, není tu tedy vztlak ani odpor. Ve vesmíru ve skutečnosti nelétáte. Protože nemůžete spadnout.

Provedla jsem další obrat, přidala plyn a vyrazila zpátky k hlavnímu ohnisku boje. Bohužel manévry, které tam dole v atmosféře byly oslnivé, působily tady nahoře úplně normálně. Souboje ve vakuu mi za ten poslední půlrok poskytly příležitost k zvládnutí zcela nového souboru dovedností.

„Spenso,“ ozval se melodický mužský hlas z mé konzole, „vzpomínáš, jak jsi mi říkala, abych tě varoval, když se začneš chovat výrazně iracionálně?“

„Ne,“ hekla jsem a provedla úhyb vpravo. Střely z destruktorku

odkudsi vzadu přeletěly nad zakrytváním mého kokpitu. „Nevě-
řím, že bych něco takovýho udělala.“

„Říkala jsi, jestli bychom se o tom nemohli pobavit později.“

Znovu jsem uhnula. Zatroleně. Začínají se ty drony v soubojích
zlepšovat, nebo ztrácím grif?

„Přesně řečeno, to mělo být později poté, cos tohle pronesla,“
pokračoval ten hovorný hlas – patřil mé lodi, umělé inteligenci,
M-Botovi. „Jenže lidské bytosti ve skutečnosti nepoužívají tohle
slovo ve významu ‚kdykoliv chronologicky po tomto okamžiku‘.
Používají ho ve významu ‚někdy poté, až se mi to bude víc hodit.‘“

Drony Krellů kolem nás vytvořily roj a pokoušely se zabránit mi
v úniku zpátky do prostoru hlavního bojiště.

„A ty si myslíš, že *tohle* je doba, kdy se to víc hodí?“ zarazila
jsem se.

„Proč by ne?“

„Protože jsme v boji!“

„No, ale napadlo mě, že když jde o život, je to *přesně* ten okamžik,
kdy bys měla vědět, že se chováš mimořádně iracionálně.“

Vybavuji si, a jsou to svým způsobem milé vzpomínky, časy, kdy
mé lodě *neodmlouvaly*. To bylo v dobách, které předcházely opravě
M-Bota, při níž jsem byla nápomocná. Jeho osobnost je pozůstatkem
jakési dávné technologie, kterou ještě zcela nechápeme. Často jsem
si kladla otázku, jestli veškerá umělá inteligence bývala takhle drzá,
nebo jestli je ten můj stroj výjimečný případ.

„Spenso,“ pokračoval M-Bot. „Máš přece navadět ty drony zpátky
k ostatním, nezapomnělas?“

Uplynul půlrok od chvíle, kdy jsme porazili Krelly, když učinili
pokus vyhladit nás bombou. Souběžně s vítězstvím jsme se dobra-
li několika důležitých skutečností. Nepřítel, kterému jsme říkali
„Krellové“, byla skupina vesmírných tvorů, kteří se snažili, aby naši
lidé neopustili planetu Detritus – něco mezi vězením a přírodní
rezervací pro lidskou civilizaci. Krellové spadali pod nadřazenou
galaktickou vládu, která se jmenovala Nejvyšší instance.

Používali v boji proti nám dálkově ovládané drony – ty pilotovaly
vesmírné bytosti, které žily o kus dál a ovládaly drony prostřednic-
tvím nadsvětelné rychlé komunikace. Drony nikdy neřídila umělá
inteligence, protože ponechat loď, aby se řídila sama, bylo proti

galaktickým zákonům. Dokonce i M-Bot měl výrazně omezeno to, co směl dělat sám. Kromě toho tu máme cosi, čeho se Nejvyšší instance výrazně obává: lidi se schopností nahlížet do prostoru, kde probíhá nadsvětelná komunikace. Lidi zvané cytonici.

Lidi jako já.

Věděli, co jsem zač, a nenáviděli mě. Drony si mě vybíraly za konkrétní cíl – a toho jsme mohli využít. Toho jsme *museli* využít. Při dnešním předbitevním brífinku jsem zviklala zbytek pilotů, aby nakonec zdráhavě přistoupili na smělý plán. Měla jsem se dostat kus mimo formaci a svést nepřátelské drony k tomu, aby mě pronásledovaly. Pak jsem je měla navádět zpět k mému týmu. Mí přátelé by tak mohli likvidovat drony, které se budou soustředit jen na mě.

Byl to dobrý plán. A já ho využiju na maximum... nakonec.

Ale teď jsem si chtěla něco ověřit.

Aktivovala jsem plný výkon a vystřelila směrem pryč od nepřátelských lodí. M-Bot byl rychlejší a lépe ovladatelný než jejich loď, i když jedna z jeho velkých výhod spočívala ve schopnosti manévrovat ve vysokých rychlostech ve vzduchu, aniž by se rozpadl. Tady nahoře, ve vakuu, to nehrálo roli a nepřátelské loď se dokázaly snáz držet v závěsu.

Roj vyrazil za mnou a já se spustila střemhlav k planetě Detritus. Má domovina byla chráněná vrstvami starobyklých kovových plošin. Připomínaly krunýře a ze všech stran byly osázené kanóny. Po našem vítězství, kterého jsme dosáhli před půlrokem, jsme vytlačili Krelly dál od planety, až za tyhle krunýře. Naše současná dlouhodobá strategie spočívala ve snaze udržet nepřítele nahoře ve vesmíru a nedovolit mu, aby se přiblížil k planetě.

Tím, že jsme je drželi nahoře, měli naši technici, včetně mého kamaráda Rodge, šanci začít přebírat kontrolu nad plošinami a jejich zbraněmi. Konečným cílem bylo, aby krunýře a jejich děla dokázaly chránit planetu před vetřelci. V téhle chvíli však většina z obranných plošin fungovala v autonomním režimu – a kanóny byly tím pádem stejně nebezpečné pro nás i pro nepřítele.

Krellské loď se teď hnaly za mnou, za každou cenu mě chtěly odříznout od bojiště, na kterém se mí přátelé věnovali zuřivému boji s ostatními drony. Tahle taktika, jejímž cílem byla má izolace,

vycházela z jednoho zásadního předpokladu: že když jsem sama, budu méně nebezpečná.

„Neotočíme se a nebudeme se držet plánu, že ne?“ ujišťoval se M-Bot. „Pokusíš se s nimi bojovat na vlastní pěst.“

Neodpověděla jsem.

„Jorgen bude naaastvanej,“ vedl si svou M-Bot. „Mimochodem, ty drony se tě pokoušejí sledovat ve speciální formaci, kterou jsem zobrazil na monitoru. Z mé analýzy vychází, že plánují léčku.“

„Díky,“ zareagovala jsem.

„Jen se snažím zabránit tomu, aby mě roztrhla exploze,“ poznamenal M-Bot. „Mimochodem, jestli *zařídíš*, aby nás zlikvidovali, buď si jistá, že tě budu strašit.“

„Strašit?“ zarazila jsem se. „Jsi robot. A kromě toho budu taky mrtvá, ne?“

„Můj robotí duch bude strašit tvého z masa a kostí.“

„Jak taková věc funguje?“

„Spenso, duchové nejsou skuteční,“ poučoval mě popuzeně. „Proč se zabýváš takovými věcmi, místo aby ses soustředila na let? Řeknu ti, že rozptýlit člověka je velmi snadné.“

Vyozorovala jsem léčku: malá skupina krellských dronů byla skrytá za velkým kusem kovu, který se pohyboval mimo dosah kanónů z plošin. Když jsem se přiblížila, v záloze číhající drony opustily úkryt a rychle vyrazily ke mně. Já jsem ovšem byla připravená. Uvolnila jsem paže a přenechala vládu svému podvědomí. Ponořila jsem se do sebe a přešla do transu, ve kterém jsem dokázala poslouchat.

Akorát, že ne ušima.

Ve většině případů dálkově ovládané drony Krellů fungovaly dobře. Šlo o nahraditelné položky, použitelné pro utlačování lidí z Detritu. Na druhou stranu se bitvy odehrávaly v obrovských vzdálenostech, a to nutilo Krelly spoléhat na okamžitou nadsvětelnou komunikaci, která sloužila k ovládnání dronů. Předpokládala jsem, že piloti jsou daleko – ale i kdyby se nacházeli na nějaké krellské stanici ve vesmíru poblíž Detritu, prodleva rádiové komunikace by měla za následek pomalé reakce v bitvě. Proto byla nadsvětelná komunikace nezbytná.

A ta měla jeden výrazný nedostatek. Já jejich rozkazy slyšela.

Z nějakého důvodu, kterému jsem nerozuměla, jsem dokázala *odposlouchávat* prostor, ze kterého přicházela nadsvětelná komunikace. Označovala jsem je za území nikoho, jinou dimenzi, pro kterou neplatí naše fyzikální zákony. Slyšela jsem, co se tam říká, a tu a tam do něj i nahlédla – a viděla tvory, kteří tam žijí a sledují mě.

Jedinkrát, během té vyhocené bitvy před půlrokem, se mi podařilo do toho místa i *vstoupit* a teleportovat svou loď během mrknutí oka na obrovskou vzdálenost. O svých schopnostech jsem toho zatím pořád příliš nevěděla. Znovu se mi už teleportovat nepodařilo, ale naučila jsem se, že to, co ve mně dřímá, ať už je to cokoliv, můžu usměrnit a použít k boji.

Přenechala jsem vládu instinktům a vyslala svou loď do složité sekvence úhybů. Mé bojem vytrénované reflexy v kombinaci s vrozenou schopností slyšet rozkazy pro drony měly za následek, že jsem dokázala manévrovat lodí bez konkrétních, vědomě udílených instrukcí.

Své cytonické schopnosti jsem zdědila. Mí předkové je používali k přesunům dávných hvězdných flotil napříč galaxií. Můj otec tuhle schopnost měl taky a nepřítel ji využil k tomu, aby ho zabil. Já ji využívala, abych přežila.

Reagovala jsem rychleji než Krellové, slyšela jejich rozkazy a... nějak jsem je dokázala zpracovat *ještě dřív* než drony. Než zaútočily, už jsem se proplétala mezi střelami z jejich destruktůrů. Profrčela jsem mezi nimi a spustila při tom IMP, který deaktivoval štíty všech, kdo se nacházeli v blízkosti.

Ve stádiu maximální koncentrace, ve kterém jsem se nacházela, jsem ani neřešila, že IMP stejně tak deaktivoval i můj štít. Nezáleželo na tom.

Vystřelila jsem světelné kopí a energetické lano zasáhlo jednu z nepřátelských lodí. Teď byla spojená s tou mojí. Hned nato jsem využila rozdílů v našich setrvačných silách, protočily jsme se kolem sebe, a v tu ránu jsem se ocitla za shlukem bezbranných lodí.

Tmu projasnilo pár světelných teček a jisker, jak jsem zničila dva drony. Zbývající Krellové se rozprchli jako vesničané před vlkem z babčíných pohádek. Z léčky se stal chaos, když jsem si vybrala dvojici lodí a pálila po nich z destruktůrů – jednu jsem rozstřílela, protože část mé mysli sledovala pokyny, které dostávali ostatní.

„Když tohle děláš, nikdy nepřestávám žasnout,“ okomentoval to M-Bot potichu. „Zpracováváš data rychleji než mé projekce. Až mi přijde, že... nejsi člověk.“

Stiskla jsem zuby, zapřela se a udělala s lodí velkou otočku, která mě dostala za jeden opožděný krellský dron.

„Myslím to jako kompliment, mimochodem,“ dodal M-Bot. „Ne že by na lidech bylo něco špatného. Jejich křehké, emocionálně nestabilní a iracionální povahy mi přijdou celkem roztomilé.“

Zničila jsem dron a na trupu mé lodi se odrazilo světlo jeho ohnivě zkázy. Pak jsem úhybem proletěla přesně mezi střelami dvou dalších. Ačkoliv krellské drony neměly na palubě piloty, částečně mi jich bylo líto, protože se snažily proti mně bojovat, přestože na mé straně byla nezadržitelná a neznámá síla, která nebojovala podle těch samých pravidel, kterými se řídil jejich svět.

„Je možné,“ navázal M-Bot, „že takhle lidi vnímám jen proto, že jsem k tomu naprogramován. Ale to se přece neliší od naprogramovaného instinktu, v jehož rámci ptačí matka miluje to pokřivené holátko, které přivedla na svět, ne?“

Nejsi člověk.

Kličky a úhyby, palba a destrukce. Nebyla jsem dokonalá, občas jsem to přeháněla a mnoho mých střel šlo mimo. Ale věděla jsem přesně, co chci.

Nejvyšší instance – a její nohsledi Krellové – bezpochyby lidi, jako jsem byla já nebo můj otec, sledovali. Jejich lodě neustále lovily ty, kdo létali příliš dobře nebo reagovali příliš rychle. Snažili se ovládnout mou mysl a využít slabinu v mém daru – stejně, jako to kdysi provedli otcí. Naštěstí jsem měla M-Bota. Jeho zesílený štít byl schopný odfiltrvat jejich mentální útoky, zatímco mně stále umožňoval poslouchat rozkazy nepříteli.

Z toho všeho plynula jediná skličující otázka.

Co jsem zač?

„Cítil bych se mnohem líp,“ promluvil M-Bot „kdybys využila příležitost a aktivovala si štít.“

„Není čas,“ odsekla jsem. K tomu by bylo zapotřebí dobrých třicet sekund bez používání letových ovladačů.

Měla jsem teď další šanci proniknout do hlavní bitvy, dodržet plán, který jsem sama vymyslela. Místo toho jsem se otočila, dala

trysky na plný výkon a vyrazila zpět proti nepřátelským lodím. Mé gravitační kapacitory absorbovaly větší část přetížení, a zabránily tomu, abych příliš trpěla zrychlením. Přesto jsem cítila tlak, který mě vmáčkł do sedadla a vyvolával pocit, jako bych se měla svléknout z kůže. Tělo mi ztěžklo. Při extrémním přetížení jsem měla pocit, že jsem zestárla o sto let.

Setrásla jsem ho a vypálila na zbývající krellské drony. Své zvláštní schopnosti jsem teď dohnala až na maximum. Střela z krellského destruktora škrtila o zakrytování kokpitu a záblesk mi oslepil oči.

„Spenso,“ promluvil M-Bot. „Volali Jorgen i Cobb, jsou naštvaní. Víím, že jsi řekla, abych je zabavil, ale...“

„Tak je zabav.“

„Rezignovaný povzdech.“

Přetočením jsem se dostala za nepřátelskou loď. „Tys teď právě řekl slova *rezignovaný povzdech*?“

„Lidská nonverbální komunikace se dá snadno zkreslit,“ dodal. „Proto experimentuji se způsoby, jimiž bych jí dodal větší jednoznačnost.“

„Není to v protikladu s účelem?“

„Rozhodně ne. Zamítavé obrácení očí v sloup.“

Destruktory kolem mě jen šlehal, ale podařilo se mi sestřelit dva drony. Jakmile jsem s nimi byla hotová, najednou se něco objevilo. Odráželo se to v krytování mého kokpitu. Hrstka pronikavých bílých světel. Jako oči, co se na mě dívají. Když jsem své schopnosti využívala přespráliš, něco se na mě tam odnikud dívalo a vidělo mě to.

Nevěděla jsem, co jsou zač. Říkala jsem jim oči. Ale *cítila* jsem jejich spalující nenávisť. Hněv. Nějak to bylo všechno propojené. Má schopnost vidět a slyšet podněty odnikud, oči, které mě z téhož místa sledovaly, a ty teleportační schopnosti, které jsem zatím použila jen jednou.

Pořád jsem si přesně pamatovala, jak mi bylo, když jsem je použila. Měla jsem na kahánku, pohlcovala mě katastrofální exploze. V té chvíli jsem nějak aktivovala věc, které se říká cytonický hyperpohon.

Kdybych měla schopnost teleportace, mohla bych osvobodit všechny lidi z Detritu. S takovou schopností bychom unikli Krellům navždy. A tak jsem se do toho pustila.

Naposledy jsem provedla ten skok, když jsem bojovala o život. Pokud by se mi podařilo vytvořit znovu ty samé emoce...

Položila jsem pravačku na ovládací kouli, levačka zůstala na páce plynu. Za mnou se hnaly tři drony, ale vnímala jsem jejich střely a natočila loď bokem, takže všechny minuly. Zatlačila jsem na plynovou páku a má mysl se přenesla do nikam.

Ty oči tam byly dál. Odrážely se v krytování kokpitu, jako kdyby chtěly odhalit cosi ukryté za mým sedadlem. Bílá světla, jako hvězdy, ale tak nějak... soustředěnější. Desítky nenávidných zářících bodů. Jakmile jsem vstoupila do jejich hájemství, i když jen na okraj, stala jsem se pro ně viditelnou.

Ty oči mě znervózňovaly. Jak jsem mohla být současně fascinovaná jejich schopnostmi a vyděšená? Bylo to jako volání prázdnoty, které cítíte, když se v jeskyni postavíte na okraj velkého srázu a víte, že se můžete vrhnout do temnoty. Stačí krůček...

„Spenso!“ vyrušil mě M-Bot. „Dorazila nová loď!“

Probrala jsem se z transu a oči zmizely. M-Bot použil konzoli displeje k tomu, aby mi ukázal, co zahlédl. Nová hvězdná stíhačka, téměř neviditelná proti černé obloze, se vynořila z místa, kde se skrývaly ostatní. Elegantní, ve tvaru disku a natřená ve stejné černé jako vesmír. Menší než běžné krellské lodě, ale s větším krytem kokpitu.

Tyto nové černé lodě se začaly objevovat teprve v posledních osmi měsících, ve dnech, které vyvrcholily pokusem o útok na naši základnu. V té době jsme netušili, co jsou zač, ale teď už jsme to věděli.

Neslyšela jsem rozkazy, které loď dostávala – protože k ní žádné nesměřovaly. Černé lodě jako tato nebyly ovládány na dálku. Místo toho vezly skutečné nepřátelské piloty, obvykle nějaké to eso – nejlepšího z pilotů.

Teď začala být bitva mnohem zajímavější.

2

Srdce mi překypovalo vzrušením.

Nepřátelský pilot. Bojovat s drony byly vzrušující, to ano, ale něco tomu chybělo. Nebylo to dostatečně osobní. Souboj s pilotem ovšem působil stejně jako historiky, co mi vyprávěla babča. Odvážní piloti v divokých soubojích na Staré Zemi za časů velkých válek. Tvor proti tvorovi.

„Zazpívám ti,“ špitla jsem. „Až tvá loď bude hořet a tvá duše odlétat, zazpívám. Na počest naší bitvy.“

Je to teatrální, uznávám. Mí přátelé se posmívali, když jsem vykládala tyhle věci. Ty samé, co stály v dávných příbězích. Už jsem s tím skoro přestala. Ale nezměnila jsem se, prostě jsem to jen přestala říkat před kamarády. Broukala jsem si to pro sebe.

A pro nepřítele, kterého se chystám zabít.

Pilot vyrazil mým směrem. Palba z destruktorků se mě snažila zasáhnout v okamžiku, kdy mou pozornost odpoutávaly drony. S úšklebkem jsem klesla a zachytila se světelným kopím kusu suti. To mi umožnilo rychlý obrat. Současně jsem posunula suť za sebe tak, aby blokovala střelbu. M-Botovy gravitační kapacitory větší část přetížení vstřebaly, ale pořád jsem cítila, jak mě něco při prolétání toho oblouku stahuje dolů. Palba z destruktorků teď bušila do úlomku, jedna střela proletěla velmi blízko mé lodi. Zatroleně. Pořád jsem ještě nestihla obnovit štít.

„Teď je asi vhodná doba vydat se zpátky a navést nepřátelské lodě k ostatním,“ navrhoval M-Bot. „Jak bylo v plánu...“

Místo toho jsem zaregistrovala, jak mě nepřátelský pilot přeletěl – v té chvíli jsem se obloukem dostala za něj a začala ho pronásledovat.

„Dramatická odmlka,“ pokračoval M-Bot, „nabitá následky projevů tvé nezodpovědné povahy.“

Vypálila jsem na nepřítele, jeho loď se teď začala otáčet s vypnutým pohonem. Setrvačná síla ji sice nesla stále dopředu, ale současně se přetočila a byla teď předkem ke mně. Pozadu nemohla dobře manévrovat, takže šlo o riskantní manévry, ale když má někdo kompletní štít a jeho nepřítel žádný...

Musela jsem pronásledování vzdát, stočit se doleva a vyhnout se tak palbě z destruktorků. Nemohla jsem riskovat přímou konfrontací. Místo toho jsem se na chvíli zaměřila na drony, jeden jsem sestřelila a pak proletěla odpadem, ve který se změnil. Ten poškrábal M-Botovi křídlo a praštil do krytování kokpitu, ozvalo se ošklivé *prasknutí*.

Jistě. Nemám štít. A ve vesmíru po zásahu lodě odpad nepadá dolů. Klasická začátečnická chyba – připomínka, že navzdory výcviku jsem v boji v nulové gravitaci nováčkem.

Nepřátelský pilot se objevil za mnou, zavěsil se za mě zkušeným manévrem. Byl dobrý, což je, na jednu stranu, vzrušující. Na druhou stranu...

Pokusila jsem se stočit směrem k hlavní bitvě, ale přede mnou se seskupily drony a odřízly mě. Možná jsem si ukousla příliš velké sousto.

„Zavolej Jorgena,“ promluvila jsem, „a vyříd' mu, že jsem se asi nechala zatlačit do kouta. Nedokážu vlákat nepřítele do léčky. Zjisti, jestli jsou ostatní místo toho ochotní vyrazit mi na pomoc.“

„Konečně,“ ulevil si M-Bot.

Provedla jsem pár dalších úhybů a sledovala nepřátelského pilota na distančním monitoru. Zatroleně. Kéž bych ho mohla slyšet stejně jako drony.

Ne, tak je to dobře, pomyslela jsem si. Musím být opatrná, aby se z mého daru nestala berlička.

Začala jsem zuby a rychle se rozhodla. Nemůžu se vrátit na hlavní bojiště, tak se místo toho spustím dolů k Detritu. Ochranné krunýře, které ho obklopují, nepředstavují souvislou vrstvu. Byly

vytvořené z velkých plošin, na kterých se dřív nacházely celé obytné čtvrti, doky a soustavy děl. Ačkoliv jsme začali přebírat ty, které jsou k planetě nejbliž, vnější vrstvy byly pořád nastavené na automatickou palbu na vše, co se přiblíží.

Dala jsem plný tah a dosáhla rychlosti, která by v atmosféře většinu hvězdných stíhaček roztrásla, možná i roztrhla. Tady nahoře jsem vnímala jen zrychlení, vlastní rychlost ne.

Rychle jsem dorazila k nejbližší vesmírné plošině. Dlouhá a tenká, lehce zahnutá, jako kus rozbité skořápky. Zbývající drony i nepřátelský pilot se drželi za mnou. Při těchto rychlostech byly vzdušné souboje stále nebezpečnější. Měla jsem před kolizí minimální reakční čas a sebedrobnější dotek na kontrolní kouli mě mohl dostat z kurzu dřív, než bych to dokázala zpracovat.

„Spenso?“ ozval se M-Bot.

„Vím, co dělám,“ zamumlala jsem a zabrala se do soustředění.

„Ano, jistě,“ odpověděl M-Bot. „Ale... kdyby sis to náhodou... nevybavovala, tak ty vnější plošiny pod kontrolou ještě nemáme, víš?“

Zaměřila jsem teď veškerou pozornost na let směrem dolů k povrchu kovové plošiny a snažila se do ničeho nenarazit. Kanóny, kterými byla osazená, mě zaregistrovaly a začaly pálit – ale *stejně tak* i po nepříteli.

Soustředila jsem se na uhýbání. Anebo spíš na chaotické klíčkování sem a tam – v pilotních dovednostech jsem nad drony vynikala, ale měly výraznou početní převahu. V blízkosti plošin to ovšem pro mé nepřátele představovalo přítěž – protože pro jejich zbraně jsme byli cílem všichni.

Několik dronů vzplálo výbuchem – záblesky téměř okamžitě zmizely, plameny byly zadušeny vesmírným vakuem.

„To by mě zajímalo, jestli ty zbraně cítí sebeuspokojení, když konečně po těch letech tam nahoře něco trefí,“ povzdechl si M-Bot.

„Žárlíš?“ zeptala jsem se a s heknutím provedla úhyb.

„Podle toho, co říká Rodge, nejde o umělou inteligenci, mají jen jednoduché mířící funkce. Takže by to bylo totéž, jako kdybys ty žárlila na potkana.“

Padl další dron. *Ještě malou chvíli*. Chtěla jsem jen trochu srovnat síly, zatímco jsem čekala na přilet kamarádů.

Jak jsem tak letěla, ponořila jsem se do nového transu. Nemohla jsem sice slyšet ovladače plošinových kanónů, ale v takovýchto okamžicích, ve chvílích čisté koncentrace, jsem měla pocit, že splývám se svou lodí v jedno.

Znovu jsem ucítila, že se na mě upíná pozornost těch očí. Srdce kdesi uvnitř hrudníku mi bušilo. Všechny ty zbraně mířily na mě... pronásledovatelé byli pořád v závěsu a stříleli...

Ještě kousek...

Má mysl se ponořila hlouběji a já měla dojem, jako bych cítila, jak funguje samotný M-Bot. Byla jsem ve vážném nebezpečí. Musela jsem uniknout.

Samozřejmě, že jsem to mohla udělat hned. „Aktivuj cytonický hyperpohon!“ nařídila jsem a pak se pokoušela udělat to, co jsem prováděla už předtím – teleportovat loď.

„Cytonický hyperpohon nefunkční,“ pronesl M-Bot.

Zatroleně. Tehdy, když fungoval, řekl mi, že je funkční. Zkusila jsem to znovu, ale... vlastně jsem ani nevěděla, co jsem to tehdy provedla. Byla jsem v nebezpečí, málem jsem umřela. A pak jsem... pak jsem udělala...

Něco?

Výstřel z nedalekého kanónu mě téměř oslepil. Se zatátými zuby jsem zvedla svůj stroj a vydala se pryč z dostřelu obranných zbraní. Nepřátelský pilot to přežil, i když dostal nějaký ten zásah či dva, takže měl možná poškozený štít. Kromě něj zbývaly tři drony.

Stáhla jsem trysky a přetočila loď přes příčnou osu – dál jsem se pohybovala kupředu, ale mířila dozadu. Manévr naznačoval, že budu střílet za sebe. Samozřejmě, že pilot ihned uhnul. S oslabeným štítem už tak odvážný nebyl. Místo abych střílela, vydala jsem se za pilotem – a uletěla tak dronům, které se v roji blížily k mé původní pozici.

Nalepila jsem se pilotovi na zadek a snažila se přiblížit se k němu dost na to, abych mohla střílet. Nevím, kdo to byl, ale byl *dobry*. Provedl složitou sérii úhybů a současně zvyšoval rychlost. Jednu točku jsem neodhadla a v tu chvíli se mi pronásledovaný objekt vzdálil. Provedla jsem rychlou korekci, v další točce se srovnala s cílem a vypálila salvu z destruktora. Byla jsem teď ale pěkně pozadu a střely mizely nazdařbůh ve vesmíru.

M-Bot mi hlásil rychlosti a úhly, takže jsem nemusela ztrácet koncentraci ani na zlomek vteřiny, kterou by vyžadoval pohled na kontrolní panel. Naklonila jsem se kupředu a pokoušela se držet krok s druhou hvězdnou stíhačkou, zatáčku po zatáčce – přemet, výkrut a zrychlení. Čekala jsem na ten důležitý okamžik, kdy se vyrovnáme na dostatečně dlouhou dobu, abych mohla vypálit.

Nepřítel se na druhou stranu mohl kdykoliv otočit a palbu opětovat – pravděpodobně mu šlo o totéž, co mně. Doufal, že se mu podaří mě v určité chvíli zaskočit.

To dokonalé soustředění. To elektrizující napětí. Ten prapodivný moment propojení, ve kterém nepřátelský pilot zrcadlí moje úsilí, snaží se, bojuje, potí se – přibližuje se víc a víc v tak paradoxně *intimním* souboji. Na malý záblesk času splyneme v jedno. A pak ho zabiju.

Pro tuhle výzvu žiju. Pro boj proti někomu skutečnému, kdy vím, že to bude buď on, nebo já. V takových chvílích nebojuji za OSV ani za lidstvo. Bojuji, abych dokázala, že to umím.

Nepřátelský stroj se stočil vlevo a já taky. Pak obrat a už letěl ke mně. Na chvíli jsme se tak ocitli v jedné linii – a oba vypálili dávku na toho druhého.

Jeho střely minuly. Mé ne. Má první dávka prorazila protivníkům oslabený štít. Druhá pak zasáhla kokpit a roztrhla loď ve tvaru disku v jediném záblesku světla.

Vakuum vše dychtivě pohltilo a já se stočila vpravo, abych se vyhnula troskám lodi. Zhluboka jsem se nadechla a snažila se vůlí zpomalit tlukot srdce. Výztuž mé přilby byla mokrá potem a ten mi stékal dolů po tvářích.

„Spenso!“ vykřikl M-Bot. „Drony!“

Zatroleně.

Stočila jsem loď do strany právě ve chvíli, kdy tři zářivé exploze osvětily můj kokpit. Škubla jsem hlavou, ale ta světla se nerozzářila proto, že bych dostala zásah. Byla to světla explodujících dronů, mizely jeden po druhém. Kolem proletěly dvě lodě OSV.

„Díky, kamarádi,“ vyhrkla jsem, když jsem předtím aktivovala na přístrojové desce tlačítko pro skupinovou komunikaci.

„Rádo se stalo,“ odpověděla mi přes kanál Kimmalyn. „Jak říkávala Svatá: ‚Pozor na chytré. Mívají sklony k hlouposti.‘“ Rozvláč-

nost projevu dodávala její promluvě zvláštní ráz – bylo v tom něco opravdu pozitivního, dokonce i když mě kárala.

„Myslela jsem, že jsi chtěla odlákat drony,“ ozvala se FM, „a pak nám je naservírovat.“ Její hlas byl sebevědomý, takový ten typ, který byste spíš čekali od někoho dvojnásobného věku.

„Nakonec bych to udělala.“

„Jo,“ přitakala FM. „Proto sis odpojila komunikátor, aby na tebe Jorgen nemohl řvát?“

„Nebyla jsem odpojená,“ namítla jsem. „Jen jsem řekla M-Botovi, aby to rušil.“

„Jorgen se se mnou baví hrozně nerad!“ ozval se nadšeně M-Bot. „To poznám podle způsobu, jak mluví!“

„Jo, každopádně se nepřítel stahuje,“ pokračovala FM. „A ty máš štěstí, že jsme už byly na cestě, abysme ti pomohly. Vyrazily jsme dřív, než sis přiznala, že jsi v maléru.“

Pořád jsem byla zpocené uzlíček nervů – srdce mi bušilo, ruce vlhké. Obnovila jsem si štít, otočila loď a vydala se k těm dvěma. Trasa vedla kolem troskek lodi, kterou jsem porazila. Ty se pohybovaly zhruba stejnou rychlostí jako v okamžiku zásahu. Takový byl vesmír.

Loď se spíš roztrhla, než aby úplně explodovala, a já s mrazením v zátylku zahlédla mrtvolu nepřátelského letce. Hranaté tělo mimozemšťana. Možná, že kombinéza, kterou měl na sobě, ho ochránila před vakuem...

Ne. Jak jsem ho míjela, všimla jsem si, že kombinéza byla roztržená. Tvor uvnitř vypadal jako malý dvounohý krab – protáhlý a jasně modrý, s tvrdým krunýřem na břicho i v obličejí. Už jsem jich pár viděla, tehdy jako piloty vesmírných plavidel poblíž jejich stanice, když jsem se dostala dál do vesmíru a obhlížela Detritus z dálky. Byli to naši žalárnici, a i když data, která jsme ukradli, označovala tuto krabům podobnou rasu slovem *varvax*, většina z nás jim stále říkala Krellové. Přestože jsme věděli, že Krell je zkratka používaná v jazyce Nejvyšší instance pro udržení lidí v konkrétním prostoru, nikoliv název rasy.

Tenhle byl určitě mrtvý. Tekutá lázeň, kterou byla zaplněna jeho kombinéza, teď prýštila do prázdna. Nejprve explozivně vřela, potom se pára z ní měnila v pevnou hmotu. Vesmír byl zvláštní.

Upřela jsem pohled na mrtvolu, zpomalila M-Bota a začala tiše broukat jednu z písní svých předků. Vikinskou píseň za mrtvé.

Dobrý boj, pomyslela jsem si směrem k odcházející duši toho Krella. Zpovzdálí se sem blížilo pár sběrných lodí, které doteď sledovaly boj z relativního bezpečí v blízkosti planety. Z krellských plavidel jsme vždycky něco zachránili, zejména z těch, které řídili živí piloti. Existovala šance, že se nám tímto způsobem podaří získat rozbitý hyperpohon Nejvyšší instance. Necestovali tak, že by využívali mysl pilotů. Měli technologii, co jim umožňovala přesuny mezi hvězdami.

„Vývrtko?“ oslovila mě Kimmalyn. „Letíš?“

„Jo,“ přikývla jsem. Otočila jsem se a zařadila se do jedné linie s ní a FM. „M-Bote? Jak bys odhadl schopnosti toho pilota?“

„Někde poblíž těch tvých,“ odpověděl M-Bot. „A jeho loď byla mnohem vyspělejší než cokoliv, co proti nám kdy stálo. Budu upřímný, Spenso, tím spíš, že jsem naprogramován jako neschopný lži: myslím, že ten souboj mohl dopadnout i obráceně.“

Přikývla jsem, vnímala jsem to dost podobně. S tím pilotem jsme byli vyrovnaní. Na jednu stranu to bylo skvělé potvrzení skutečnosti, že mé dovednosti nejsou spojené jen s mou schopností napojit se na ono neznámé místo. Ale teď, když jsem se dostala z transu – a probíhal mnou ten prapodivný pocit nesmyslnosti mého snažení, který se po bitvě vždy dostavil – ucítila jsem zvláštní obavu. Za celou tu dobu, co tady bojujeme, jsme viděli jen hrstku těch černých lodí pilotovaných živými bytostmi.

Kdyby nás Krellové opravdu chtěli zabít, proč by posílali tak málo skutečných pilotů? A... opravdu to byli ti nejlepší, co mají? Byla jsem dobrá, ale nelétala jsem ještě ani rok. Informace, které jsme ukradli, naznačovaly, že naši nepřátelé vedou obrovské galaktické seskupení, které sestává ze stovek planet. Samozřejmě, že měli k dispozici piloty, co byli lepší než já.

Něco mě na tom všem nenechávalo v klidu. Krellové proti nám posílali vždy nejvíc stovku dronů. Pak to bylo méně a teď to zase zvedli, na nějakých sto dvacet naráz. Jenže ve srovnání s odhadovanou velikostí jejich koalice... není to málo?

Takže co se tu děje? Proč se drží zpátky?

Kimmalyn, FM a já jsme se připojily ke zbytku našich stíhaček.

OSV byly stále silnější. Dnes jsme ztratili jedinou loď, zatímco v minulosti jsme v každé bitvě přišli o nějakých šest, někdy i víc. Úroveň OSV se zvedala. V uplynulých dvou měsících jsme začali vypouštět první z našich lodí, které využívaly technologie převzaté od M-Bota. Od druhé bitvy o Altu, která přinesla spoustu obětí, uplynulo jen půl roku, ale naše morálka rostla. A skutečnost, že naši piloti teď přežívali déle a mohli zdokonalovat své schopnosti, nás činila den ode dne silnějšími.

Tím, že jsme nepřítel zadrželi už tady nahoře a nepouštěli ho blíž k planetě, jsme mohli rozšiřovat sběrné operace. Díky tomu jsme se nemuseli omezovat jen na přebírání těch nejbližších ochranných plošin, ale současně i schraňovat materiál pro další a další lodě.

To vše umožňovalo stavět a rekrutovat další piloty, obě činnosti dramaticky nabíraly na obrátkách. Brzy jsme měli dostatek rázových prstenců i dost pilotů na to, abychom mohli vysílat do boje stovky hvězdných stíhaček.

To vše se na sebe nabalovalo jako sněhová koule a urychlovalo to naše pokroky. Přesto měla část mého já obavy. Chování Krellů bylo zvláštní. A kromě toho jsme měli jednu velkou nevýhodu. Oni mohli cestovat po galaxii, zatímco my jsme byli uvězněni na naší planetě.

Tedy dokud nepřijdu na to, jak využívat své síly.

„Mm, Spenso?“ promluvil M-Bot. „Volá mi Jorgen a myslím, že je naštvanej.“

S povzdechem jsem ťukla do linky. „Nebeská letka Deset, hlásím se do služby.“

„Jsi v pořádku?“ zeptal se mě příkře.

„Jo.“

„Dobře. Probereme to později.“ Odpojis se.

Nevědomky jsem škusbla hlavou. On nebyl naštvaný. Byl *nepříčetný*.

Teď už za mnou letěla Sadie, nová dívka, kterou mi přidělili. Měla volací znak Nebeská letka Devět. Vycítila jsem z pozice její lodi nervozitu, ale možná, že vidím věci, které nejsou. Podle našich plánů jsem ji opustila ve chvíli, kdy na mě Krellové vyslali početné síly, aby mě zničili. Naštěstí měla dostatek zdravého rozumu, aby poslechla rozkaz a držela se s ostatními, místo aby se vydala za mnou.

Před návratem na planetu jsme ještě museli čekat na rozkazy letového velení. Proto jsme se malou chvilku vznášeli jen tak ve vesmíru. Během té doby se Kimmalyn ve své lodi přesunula vedle mě. Nakoukla jsem přes kryt do jejího kokpitu. Když měla přilbu, která jí zakrývala dlouhé černé vlasy, vždycky vypadala divně.

„Ahoj,“ oslovila mě na soukromé lince. „Jsi v pohodě?“

„Jo,“ přitakala jsem. Byla to lež. Pokaždé, když jsem použila své zvláštní schopnosti, cítila jsem vnitřní konflikt. Naši předkové se lidí jako já, těch, kteří měli cytonické schopnosti, báli. Před nouzovým přistáním na Detritu jsme pracovali na lodích ve strojovnách. Zajišťovali jsme energii a udávali směr letu.

Říkali nám *lidi ze strojovny*. Ostatní členové posádky se nám vyhýbali. Vnesli jsme tak do naší kultury tradice a předsudky, které přetrvaly do časů, v nichž už všichni zapomněli, kdo je to cytonik.

Mohla to všechno být jen pověra, nebo na tom bylo něco víc? Cítila jsem přece ty zlé oči. A můj otec nakonec přece zaútočil na vlastní lidi. Vinila jsem z toho Krelly, ale zároveň měla strach. Na těch záznamech působil dost našťavaně.

Měla jsem obavy, že ať už se jednalo o cokoliv, mé jednání může být zdrojem většího nebezpečí, než kdo z nás dokázal chápat.

„Lidi?“ ozvala se Sadie a přitočila se s lodí vedle mě. „Co znamená to varování na mé palubní desce?“

Mrkla jsem na blikající světlo na distančním monitoru a pak potichu zanádařovala. V rychlosti jsem přelétla očima prázdnotu. Krellská monitorovací stanice odsud byla vidět jen tak tak, ale jak moje oči přivykaly tmě, začalo se vedle ní objevovat něco nového. Dva objekty, které byly ještě větší než ona.

Hlavní plavidla. „V systému se objevily dvě nové lodě,“ hlásil M-Bot. „Mé dálkové senzory potvrzují to, co vidí Letové velení. Vypadá to na bitevní plavidla.“

„Zatraceně,“ ulevila si do komunikátoru FM. Doteď jsme stáli jen proti stíhačkám. Ale podle ukradených informací jsme věděli, že nepřítel má přístup k několika rozměrnějším hlavním lodím. Jako byly tyhle.

„O bojové síle lodí tohoto typu máme omezená data,“ pokračoval M-Bot. „Informace, které jsme odcizili, obsahovaly jen obecná fak-

ta. Mé procesory ovšem tvrdí, že lodě jsou pravděpodobně vybavené k bombardování planety.“

Bombardování. Dokázali tedy zasáhnout planetu z vesmíru, vrhnout na ni dostatečnou palebnou sílu, aby přeměnily v prach i ty, kdo žijí v hlubokých jeskyních.

„Nepodaří se jim projít přes obranné plošiny,“ namítla jsem. To byl podle našich domněnek důvod, proč v minulosti Krellové vždy používali bombardéry pro nízké lety, nikoliv orbitální. Plošiny obklopující planetu byly vybudovány právě jako opatření, které mělo bombardování z dálky zabránit.

„A co když nejprve zničí plošiny?“ ozvala se Sadie.

„Na to je jejich obranné vybavení příliš silné,“ odpověděla jsem.

Částečně byla má statečnost hraná. Nevěděli jsme jistě, jestli obrana Detritu dokáže zabránit bombardování. Možná, že až se nám jednou podaří získat nad všemi kontrolu, budeme s to popsat jejich kompletní schopnosti. K tomu nám bohužel zbývalo ještě pár měsíců.

„Slyšíš něco?“ byla zvědavá Kimmalyn.

Přeladila jsem na své cytonické smysly. „Jen slabou, tichou hudbu,“ řekla jsem. „Je to jako statická elektřina, ale... hezčí. Musím se dostat blíž, abych rozuměla detailům toho, co říkají.“

Zvuky, které přicházejí z hvězd, jsem slyšela vždycky. Nejprve, když jsem byla mladší, jsem je považovala za hudbu. Během měsíců výcviku a po hovorech s babičkou jsme usoudili, že ta „hudba“ je hluk nadsvětelné komunikace, kterou sem posílají z toho území nikoho. To, co jsem slyšela teď, byl pravděpodobně zvuk bitevních lodí, které komunikovaly se zbytkem Nejvyšší instance.

Čekali jsme dlouho, podle rozkazů jsme měli udržovat pozice, abychom zjistili, jestli se bitevní lodě nepřibližují. Nepřibližovaly se. Vypadalo to, že ať už sem byly poslány z jakéhokoliv důvodu, svůj úkol v nejbližší budoucnosti plnit nebudou.

„Přišly rozkazy,“ ozval se konečně v komunikátoru Jorgen. „Ty bitevní lodě se nehýbou, takže se máme hlásit na plošině Rozkvět. Pohyb.“

S povzdechem jsem otočila loď a vydala se směrem k planetě. Bitvu jsem přežila.

Teď nastal čas nechat na sebe křičet.

3

M-Bot propočítával přibližovací souřadnice.

Ostatní si na něj ještě úplně nezvykli. Počítačový program, co umí přemýšlet a mluvit jako člověk? Babča, která v časech předcházejících našemu nouzovému přistání na Detritu byla ještě malá holka, prý o takových věcech slyšela. Ale byly zakázané.

Jenže pro mě M-Bot představoval nepřehlédnutelnou výhodu. Díky jeho superefektivním výpočtům jsme mohli snadno určit cestu mezi obrannými plošinami, které obklopovaly Detritus, bez pomoci matematiků z DDF.

Opatrně jsme se drželi uvedeného kurzu a míjeli řady kanónů, kterými byly osazeny plošiny o velikosti horských hřbetů. Zaregistrovala jsem stíny mrakodrapů. Když jsem chodila do školy, měli jsme každý rok i povinné hodiny tradic. Tam jsme si prohlíželi obrázky ze Staré Země a taky nás brali na prohlídku zvířat nejrůznějších druhů do speciálních jeskyní, kde se chovala. Takže o životě tam jsem něco věděla jako o věcech, kterým se říkalo mrakodrapy. Přesto mi babčino vyprávění o dávných časech připadalo zajímavější než hodiny tradic.

Ty mrakodrapy naznačovaly, že plošiny kolem Detritu kdysi bývaly obydlené, stejně jako planeta. Až před pár stoletími je něco zničilo.

Pohled na všechny ty ohromné desky, které v křivce mizely kdesi v nekonečnu, mi vždycky spolehlivě vyrazil dech. V porovnání s nimi bylo našich padesát stíhaček jen zrnkem prachu. Jak dlouho

asi trvalo tohle všechno postavit? V jeskyních žilo zhruba sto tisíc lidí, ze kterých sestával náš národ, Vzдорovití. Ale celá naše populace by se spolehlivě ztratila na jedné z těchto plošin.

Přišel rozkaz, abychom snížili rychlost. Spolu s ostatními loděmi jsme se přetočili a M-Bot namířil trysky směrem k planetě. Klidný, tichý tah zpomalil loď.

Dívala jsem se teď zpátky ke krunýřům, všechno to vzdáleně připomínalo soustrojí nějakých tajemných hodin, které plní jakýsi neznámý účel. Každá plošina se samostatně otáčela a zbraně byly připravené změnit v nic kohokoliv, člověka či mimozemšťana, který by se pokusil přiblížit. Tyhle krunýře představovaly důvod, proč jsme byli pořád naživu. Proto jsem si nestěžovala.

Naše loď zakrátko míjely vrstvu, která byla k planetě nejbližší. Měla pro nás nepřehlédnutelný význam, protože se na ní nacházely tisícovky obrovských světél, které zářily jako reflektory a nasvěcovaly planetu pod sebou. Takzvaná nebeská světla zajišťovala umělé střídání noci a dne.

Vnitřní krunýř se současně nacházel v mnohem horším technickém stavu než ty vnější. Skrз atmosféru propadávala dolů obrovská suťová pole. Odpad byl, alespoň podle našich domněnek, pozůstatkem zničených plošin. Některé části dopadaly po vyčerpání energie až dolů na planetu.

V reproduktoru mé přilby to zapraskalo. „Nebeská letko,“ promluvil mužský hlas, „a letko Xiwang. Admirál Cobb nařídil, abyste přistáli na plošině Rozkvět. Ostatní pokračujte dolů k povrchu, dojde ke střídání směn.“

Podle hlasu jsem poznala Rikolfra, člena admirálova štábu. Poslechla jsem a stočila loď příslušným směrem. Do mého zorného pole se tak dostal Detritus: modrošedá koule s jasnou, lákavou atmosférou. Třicet lodí z naší flotily letělo dolů směrem k planetě.

My ostatní jsme pokračovali po okraji atmosféry. Minuli jsme několik plošin, jejichž světla pohlíkávala přátelskou modří, nikoliv zuřivou červení jako ostatní. Díky M-Botově schopnosti utajeného pohybu se nám na jedné podařilo přistát a napíchnout se na její systémy. Naštěstí vnitřní bezpečnostní protokoly obsahovaly několik drobných výjimek, které umožnily technikům strávit tu kratší dobu – dostatečně dlouhou, aby dokončili svou práci.

Následně se Rodgeovi a pár dalším technickým specialistům podařilo přijít na to, jak odstavit několik plošin v blízkém okolí. Tím pádem jsme je mohli obsadit taky. Výsledkem našeho úsilí sice bylo, že jsme z těch tisícovek přebrali jen deset, ale šlo o slibný začátek.

Rozkvět z nich byl největší – obrovská plošina s přistávacími doky pro hvězdné stíhačky. Přeměnili jsme ji na orbitální centrálu, ačkoliv týmy techniků na některých systémech stále ještě pracovaly – většinou šlo o staré databanky.

Vletěla jsem do přiděleného doku, malého, samostatného hangáru. Blikající světla znamenala, že se vrata zavřela a došlo k vyrovnání tlaku. Zhluboka jsem se nadechla a vydechla a pak otevřela kryt kokpitu. Návrat z bitvy do obyčejného života mi připadal tak hloupý. I když to nebylo reálné, přála jsem si, abych mohla v hlídování a v létání pokračovat. Odpověď na to, kdo jsem – na to, *co* jsem –, se nacházela tam někde venku, ne tady v těch sterilních kovových chodbách.

„Hej!“ ozval se M-Bot, když jsem lezla z kokpitu. „Vezmi mě s sebou. Nechci o tu legraci přijít.“

„Teď mě čeká akorát přednáška.“

„No vždyť o tom mluvím,“ zareagoval.

Fajn. Natáhla jsem ruku pod čelní kontrolní panel a sundala z něj jeho nový mobilní receptor: zařízení podobné náramku, které obsahovalo pár senzorů, holografický projektor, přijímač pro zesilování M-Botových komunikačních schopností a malý digitální displej. Tvrdil, že takový mobilní receptor už v minulosti měl, ale ztratil se – jeho starý pilot ho zřejmě vzal před stovkami let s sebou, když se vydal na průzkum Detritu.

Poté, co M-Bot předal technikům plány pro vytvoření nového, šileli nadšením z mikrohologramové technologie, kterou obsahoval. Naštěstí v těch oslavách ustali na dostatečně dlouhou dobu, aby mi zvládli vyrobit náhradu. Začala jsem náramek nosit místo otcovy světelné linky. K jejímu používání jsem se teď dostala zřídka, protože do jeskyně jsem už tolik nechodila.

Natáhla jsem si hologramový náramek a podala přílbu Dobsi, jedné z členek pozemního personálu, která šplhala po vnějším žebříku vzhůru, aby mě zkontrolovala.

„Je tu něco, na co bychom se měli podívat?“ zajímala se.

„Pravou stranou trupu jsem nabrala hromadu suti, s vypnutým štítem.“

„Mrknu na to.“

„Díky,“ odpověděla jsem. „A malé varování: má zase jednu z těch svých nálad.“

„On ji taky někdy nemá?“

„Jednou se stalo,“ zavzpomínala jsem „že si naordinoval autodiagnostiku a celých pět minut nic neřekl. Hotový blaho.“

„Víš o tom,“ ozval se M-Bot, „že jsem naprogramovaný, abych rozpoznal sarkasmus, že ano?“

„V opačném případě bych vtipkovala nadarmo.“ Vstoupila jsem do šatny, kterou jsem tady nahoře používala jako byt. Stejně jsem nic moc neměla. Otcův odznak, staré mapy jeskyní a pár improvizovaných zbraní. Ty jsem uložila do kufru vedle lůžka, s několika věcmi na převlečení.

Jakmile jsem vešla dovnitř, přivítalo mě trylkování. Hrůzosli-mačka seděla na svém bidýlku vedle dveří. Jasně žlutá, s modrými ostny na zádech, zamotaná do pár mých starých triček, ze kterých si udělala hnízdo. Poškrábala jsem ji na hlavě a ona vydala další veselý flétnovitý zvuk. Nebyla slizká, ale spíš tvrdá, jako když přejedete rukou po kvalitní kůži.

Byla jsem ráda, že je tady. Měla se zdržovat v mém pokoji, ale pořád se jí nějak dařilo utíkat a často jsem ji nacházela v hangáru. Vypadalo to, že je ráda v M-Botově blízkosti.

Umyla jsem se, ale znovu si oblékla leteckou kombinézu. Pak, když už jsem vyplýtvala tolik času, kolik se dalo rozumně obhájit, jsem se obrnila odhodláním válečnice a vešla do chodby. Po návratu z vesmíru bylo světlo vždycky příliš ostré – bílé stěny zářily jeho odrazem. Jediné, co se nezdálo zbytečně naleštěné a nasvícené, byl koberec uprostřed chodby, který na svůj věk vypadal pozoruhodně dobře. Částečně i proto, že dokud technický tým neutěšnil díry ve stanici a nenahodil znovu systémy pro podporu života, nacházel se ve vzduchoprázdnu.

V chodbě čekali další členové mé letky. Nedd a Arturo se zrovna přeli, zda by se pilotům mělo povolit, aby si na předky lodí malovali značky. Nevšímal jsem si jich a postavila se vedle Kimmalyn. Držela přilbu v podpaží a vlasy měla rozčuchané.

„Uvědomuješ si, jak moc je Jorgen naštvanej?“ špitla mi.

„Já ho zvládnou,“ ujišťovala jsem ji.

Kimmalyn pozvedla obočí.

„Vážně,“ utvrzovala jsem se. „Jen musím být dostatečně sebevědomá a budit respekt. Nemáš válečnou oční černě?“

„Mm, co to je?“

„Bojová barva, kterou používali muži při soubojích na ocelových mřížích na Staré Zemi. Střet na život a na smrt, jehož součástí bylo mrtvé prase.“

„Hustý. Ale právě jsem vylezla ze stíhačky. A... Vývrtko, nebylo by lepší Jorgena už dál *neprovokovat*? Výjimečně?“

„Nejsem si jistá, jestli to dokážu.“

FM prošla kolem mě a povzbudivě mi ukázala zdvižený palec. Oplatila jsem jí to, i když jsem se v její blízkosti občas cítila divně. Té vysoké, elegantní ženě se nějak dařilo nosit i leteckou kombinézu jako módní doplněk, zatímco já měla z toho naditého kusu oděvu pocit, že mám minimálně o tři vrstvy víc. Připojila se k T-Boxovi a Šantovi, dvěma klukům, které přidali k naší letce, aby zaplnili prázdná místa. Bylo jim něco málo přes dvacet, o pár let víc než nám ostatním, ale ze všech sil se snažili zapadnout.

Kromě Jorgena byla další členkou našeho týmu ještě Sadie, nová dívka. Spěšně cupitala přes malý kus prostoru oddělující její šatnu a chodbu, až jí málem upadla přilba. Její modré vlasy a výrazné rysy mi připomínaly... ano, bolestné vzpomínky.

Většina ostatních pokračovala chodbou směrem k jídelně, ale já čekala na Jorgena. Bude lepší postavit se mu teď, i když většinou vystupoval z lodi jako poslední, protože pokaždé podrobně procházel poletový seznam. Přitom klidně mohl tuhle práci přenechat pozemnímu personálu. Kimmalyn čekala se mnou a Sadie rychle spěchala k nám.

„Bylas tam nahore *tak* úžasná,“ vyhrkla za chůze, přilbu přimáčknutou k hrudníku. Byly jsme jen o ročník nad její skupinou, takže prakticky stejně staré. Ale rozhodně jsme nevypadaly ani zdaleka tak mladě jako ona.

„Jo, tys taky dnes lítala dobře,“ pochválila jsem ji.

„Ty ses *dívala*?“

Nedívala, ale povzbudivě jsem přikývla.

„Třeba budu brzy jako ty, Vývrtko!“

„Vedla sis skvěle, zlatíčko,“ poplácala Sadie po rameni Kimmalyn.
„Ale nikdy nezkoušej být tím, kým nejsi. Nemáš dost zkušeností na to, abys takhle riskovala.“

„Jo, jo,“ příkyvovala Sadie a už lovila v kapse. Vytáhla z ní malý notýsek a tužku. „Nikdy... kým nejsi...“ Naškrábala si to rčení, jako kdyby šlo o posvátný text. Byla jsem si však jistá, že si to Kimmalyn právě vymyslela.

Mrkla jsem na Kimmalyn. Z jejího vyrovnaného výrazu bylo těžké cokoliv odečíst, ale jiskřičky v očích napovídaly, jak moc se jí líbí, že si její rčení někdo zapisuje.

„Škoda, že jsem dnes nemohla letět s tebou, Vývrtko. Vypadalo to, že samotná jsi dost v nebezpečí.“

„Chci od tebe jediné, Sadie. Dodržuj rozkazy,“ promluvil pevný hlas. „Kéž by se tak chovali i ostatní.“

Nemusela jsem ani otáčet hlavu, abych poznala, že jde Jorgen. Velitel letky a občas taky Ksicht. Konečně došel až k nám a postavil se vedle mě.

„Ehm, díky, pane,“ vydechla Sadie, pak zasalutovala a rozběhla se tryskem k jídelně.

„Hodně zdaru,“ špitla mi Kimmalyn a stiskla mi paži. „Ať dostaneš jen to, co si zasloužíš.“ A pak mě, samozřejmě, opustila taky.

Tuhle saň dokážu zabít sama. Otočila jsem se, bradu nahoru – a pak jsem ještě zaklonila hlavu o něco víc. Proč musí být tak zatraceně vysoký? Jorgen Weight byl urostlý a měl tmavohnědou pokožku. Takový vzor vybraného, pravidla dodržujícího odhodlaného jedince. Každý večer lezl do postele, kde měl pod polštářem Pravidla chování člena OSV, zatímco snídani pojídal za poslechu vlasteneckých projevů. Používal výhradně příbory, které měly na rukojetích nápis *Nedovol, aby si Spensa užila nějakou zábavu*.

Možná jsem si něco z toho vymyslela. Ale každopádně to *vypadalo*, že strávil až příliš velkou část života stížnostmi na mou maličkost. Vyrůstala jsem mezi lidmi, kteří šikanovali druhé. A uměla jsem se vždycky postavit někomu, kdo...

„Spenso,“ promluvil na mě, „měla bys mě přestat šikanovat.“

„Ouuu,“ ozval se M-Botův hlas z mého zápěstí. „Hezký.“

„Sklapni,“ zamumlala jsem směrem k němu. „Šikanovat? Ši-

kanovat?“ Štouchla jsem Jorgena prstem do prsou. „Jak to myslíš, šikanovat?“

Podíval se na můj prst.

„Nemůžu tě šikanovat,“ bránila jsem se. „Jsi větší než já.“

„Takhle to *nefunguje*, Spensu,“ zabručel Jorgen, jeho hlas zhrubnul. „A... co to máš na tváři?“

Na tváři? Překvapivá odbočka, na chvilku jsem zapomněla, že se momentálně s Jorgenem hádám. Zahleděla jsem se na kovovou zeď, abych zkontrolovala svůj odraz. Pod očima jsem měla černé linky. Cože?

„Oční čerň,“ hlásil M-Bot z mého zápěstí. „Barva, kterou nosili sportovci na Staré Zemi. Říkala jsi Kimmalyň, že...“

„To byl vtip,“ zarazila jsem ho. Malba na kůži byl hologram, který na mě M-Bot projektoval svým mobilním receptorem. „Opravdu bys potřeboval, aby ti někdo přepsal program pro humor, M-Bote.“

„Ach,“ vyhekl. „Promiň.“ Hologram zmizel.

Jorgen zavrtěl hlavou, pak prošel kolem mě a vydal se chodbou dozadu. Musela jsem natáhnout krok, abych ho dohnala.

„Vždycky jsi nezávislá, Vývrtko, to chápu,“ promluvil na mě. „Ale teď používáš své schopnosti a statut, abys ponížila ostatní. Včetně Cobba. Ignoruješ protokol a rozkazy, protože dobře víš, že my ostatní s tím zatroleně nemůžeme nic dělat. A tomu se říká šikana.“

„Snažím se ostatní chránit,“ ohradila jsem se. „Přitahuju nepřítel k sobě! Stávám se cílem!“

„Podle plánu jsi tímhle měla začít a pak je přivést k nám, abychom je mohli napadnout ze stran. Všiml jsem si, že jsi k tomu měla několik příležitostí, ale schválně sis vybrala variantu, že se s nimi utkáš.“ Podíval se na mě. „Snažíš se něco si dokázat. Co je to s tebou? Vždycky jsi tak ráda pracovala jako součást týmu. Vždyť ty jsi prakticky tenhle tým *vytvořila*, zatraceně. A teď se chováš takhle? Jako bys byla jediná, na kom záleží.“

„Já...“

Mé námitky se rozplynuly. Věděla jsem, že má pravdu a taky že hledat výmluvy by v tomhle případě znamenalo bojovat nevhodnou zbraní. Na Jorgena vždycky zabírala jen jediná věc. Pravda.

„Jsou odhodlaní mě zabít, Jorgene,“ vypadlo ze mě. „Budou na nás posílat všechno, co mají, dokud nebude po mně.“

Zastavili jsme na konci chodby, pod zářivě bílým světlem.

„Ty víš, že to tak je,“ pokračovala jsem a naše oči se setkaly. „Už zjistili, co jsem zač. Jestli mě zničí, můžou nás uvěznit tady na Detritu napořád. Nezastaví je *nic*, aby mě dostali.“

„Proto jim to chceš ulehčit?“

„Snažím se je rozptýlit, jak už jsem řekla, abych...“ Slova se mi zasekla na rtech. Ten zatrolený Ksicht a jeho pronikavě vševědoucí oči. „Dobře, fajn. Snažím se dostat na hranu. Tehdy, když jsem dokázala provést ten hyperskok, jsem se nacházela uprostřed exploze. Byla jsem zoufalá, v ohrožení, na pokraji smrti. Třeba přijdu na to, co umím, co to je... kdo vlastně jsem.“

Povzdechl si a podíval se na strop s výrazem, který by se dal označit za melodramatický. „Ať nám všichni svatí pomáhají,“ zamumlal. „Vývrtko, to je šílený.“

„Je to odvážný,“ upřesnila jsem. „Válečník vždycky testuje sám sebe. Posouvá hranice. Hledá limity svých dovedností.“

Zahleděl se na mě, ale já se tvářila odhodlaně. Jorgen mě motivoval, abych nahlas říkala věci, které jsem si normálně ani neuvědomovala, které jsem nepřiznala ani sama sobě. Možná proto je dobrým velitelem letky. Zatroleně, možná i skutečnost, že mě dokáže jakž takž zvládat, je toho dostatečným důkazem.

„Spenso,“ promluvil. „Jsi to nejlepší, co máme. Jsi důležitá pro OSV... i pro mě.“

Najednou mi došlo, jak blízko u sebe stojíme. Mírně se překlónil a na malý okamžik se mi zdálo, jako by se chtěl předklónit ještě víc. Naneštěstí tu bylo něco, co nám v tom současně bránilo, co narušovalo to, co by mezi námi mohlo vzniknout. Protože vztah mezi velitelem letky a pilotkou by byla divná věc.

A ještě něco. On byl ztělesněním řádu a já... no, já ne. Netušila jsem, *co* nebo *kdo* vlastně jsem. A když jsem k sobě byla upřímná, musela jsem připustit, že právě proto jsem s ním za ten půlrok nikam nepokročila.

Nakonec se Jorgen zase narovnal. „Víš, že v Národním shromáždění jednali o tom, že jsi příliš důležitá, než abys riskovala v bitvě? A chtějí, aby ses držela zpátky.“

„To bych chtěla vidět, jak by to udělali,“ odsekla jsem, protože mě tenhle nápad naštvál.

„Částečně bych si to taky přál,“ usmál se mile. „Jenže doopravdy je třeba jim nahrávat na smeč? Jsi součástí týmu. *Jsme* součástí týmu. Nezkoušej přemýšlet o tom, že musíš dělat věci sama, Spenso. Prosím. A u všech hvězd, *přestaň* se dobrovolně vystavovat nebezpečí. Vymyslíme jiný způsob.“

Přikývla jsem, ale... pro něj bylo snadné říkat takovéhle věci. Babča mi vykládala, že už v dobách, kdy se naši předkové stali součástí vesmírné flotily, se lidí jako já báli.

Lidi ze strojovny. Hyperpohonů. Byli jsme divní. Tak trochu mívám lidi.

Jorgen našel kód na dveře na konci chodby, ale ještě než ten úkon stačil dokončit, dveře se otevřely. Kimmalyn je aktivovala z druhé strany. „Lidičky,“ lapala po dechu. „*Lidičky*.“

Ztuhla jsem. Normálně ji jen tak něco nevzruší. „Co je?“

„Ozval se mi Rodge,“ vykládala. „Technici, kteří pracují na počítačových systémech plošiny... něco objevili. *Záznam*.“

4

Vydali jsme se s Jorgenem za Kimmalyn do místnosti, kterou všichni označovali za knihovnu, přestože v ní žádné knihy nebyly. Týmy techniků tady nepřetržitě zpracovávaly staré databáze. Vytrhaly několik nástěnných panelů a odhalily zmeť drátů, které teď vypadaly jako obnažené šlachy. Ačkoliv větší část plošiny už byla bez problému funkční, k některým počítačovým systémům jsme se ještě nedostali.

Kimmalyn nás dovedla ke skupině techniků v kombinézách pozemního personálu, kteří si mezi sebou něco vzrušeně šeptali. Shromáždili se kolem velkého monitoru, který si sem nainstalovali. Očima jsem začala hledat zbytek letky, ale nikdo tu nebyl – jenom já, Jorgen, Kimmalyn a pár důstojníků z admirálova štábu. Popotáhla jsem svou nafouklou leteckou kombinézu, která byla propocená z boje. „Měla jsem se převlíknout,“ zamumlala jsem k Jorgenovi.

„Můžu ti vytvořit hologram nového oblečení,“ nabídl se M-Bot. „Bylo...“

„Jak bys chtěl změnit skutečnost, že cítím, jak jsem zpocená?“ zeptala jsem se ho. Teď, když jsme měli náramek a funkční holografickou projekci, neustále hledal příležitost, jak by se mohl předvést.

Někdo ve skupině techniků zaslechl můj hlas a rozjařilo ho to. Otočil se, a když nás uviděl, tvář se mu roztáhla v úsměvu.

Rodge byl vychrtlý a bledý, s křtící zrzavých vlasů. Teď se smál častěji, než když jsme vyrůstali. Vlastně mi najednou docházelo, že mi něco chybí – během společného opravování M-Bota jako by

mi někdo sebral mého nervózního kamaráda a nahradil ho touhle sebevědomou osobou.

Byla jsem na něj hrdá, tím spíš, když jsem si všimla, že znovu nosí svůj kadetský odznak – ten, který mu speciálně objednal Cobb. Byl ve zlatočervených barvách, šlo o nový symbol kvalifikace, vyhrazený pro špičkové příslušníky technického pozemního personálu.

Rodge se ihned vydal k nám. „Jsem rád, že vás našla,“ vyhrkl svým příjemným hlasem. „Tohle musíte vidět.“

„O co jde?“ zajímal se Jorgen a natahoval krk, aby viděl na monitor.

„Poslední záznamy ze stanice,“ šeptal Rodge. „Videozáznam pořízený těsně předtím, než to tady zavřeli. Někdo je přerušil uprostřed nahrávání a při archivaci nebyl dokončen šifrovací proces. První kvalitní data, co jsme našli.“ Podíval se přes rameno. „Velitelka Ulanová trvala na tom, abychom před projekcí počkali na Cobba, a mě napadlo, že by určitě nikdo nic nenamítal, kdyby to viděla i Hrdinka Alty II.“

Můj příchod skutečně upoutal pozornost. Pár techniků do sebe šťouchalo lokty a hlavou ukazovali směrem ke mně.

„Viš, Vývrtko,“ ozvala se Kimmalyn po mém boku, „že být s tebou je docela příjemný? Všichni ti věnují tolik pozornosti, že my ostatní si můžeme dělat, co chceme, a projde nám to.“

„Co bys chtěla, aby *ti* prošlo?“ zajímal se Jorgen. „Že si dáš lok čaje navíc?“

Protože se při tom pořád snažil zahlédnout kus monitoru, nepostřehl, že ho Kimmalyn počastovala šokujícím neslušným gestem. Zírala jsem na ni s ústy dokořán. Vážně tohle udělala?

Kimmalyn po mně hodila rozpustilý úsměv, který si ještě zakryla rukou. Ta holka... protože jsem si myslela, že ji mám přčtenou, udělala to gesto záměrně. Tím jsem si byla jistá. Chtěla mě šokovat.

Další konverzaci přerušily rozlétnuvší se dveře. Vešel Cobb. Měl nakrátko přistřížený bílý plnovous a pořád kulhal, následek dávného zranění. Hůl ovšem odmítal, s výjimkou formálních příležitostí. V jedné ruce nesl kouřící šálek kávy, na sobě zářivě bílou uniformu admirála flotily OSV. Vpravo na prsou stužky za zásluhy a na znamení hodnosti.

Tu funkci přijal s velkým sebezapřením poté, co Železná Pěst, se

stejným sebezapřením, odešla do výslužby. Podle určitých kritérií byl teď Cobb tím nejdůležitějším žijícím člověkem. A přesto to byl stále... no, prostě Cobb.

„Co je s tím záznamem?“ zeptal se. „Co je na té zatracené věci?“

„Pane!“ vyhrkla majorka Ulanová, vysoká žena s yeongovskými předky. „Zatím nic nevíme. Chtěli jsme počkat na vás.“

„Cože?“ podivil se Cobb. „Copak nevíte, jak pomalu chodím? Na téhle pitomé stanici se vystřídají tři směny, než ji celou přeždu.“

„Ehm, pane, mysleli jsme... chci říct, že nikdo nevěří, že by vás ta noha zpomalovala... ehm... tedy příliš zpomalovala. Chci říct...“

„Nechte si to pochlebování, majorko,“ odsekl.

„Jen jsme chtěli projevit patriční respekt.“

„Respekt si taky nechte,“ zabručel a usrkl horkou kávu. „Mám z toho pocit, že jsem starý.“

Ulanová se nuceně zasmála, načež se Cobb zamračil a Ulanová vypadala *ještě víc* rozhozená. Soucítila jsem s ní. Naučit se jednat s Cobbem byl stejně složitý úkon jako trojitá smyčka Ahlstromové se zpětným přetočením.

Technici se před Cobbem rozestoupili, proto jsme s Kimmalyn využily příležitosti a proklouzly blíž k obrazovce. Jorgen se držel vzadu, ruce sepnuté před tělem. Dal přednost důstojníkům s vyšší hodností. Občas ten hoch bere služební povinnosti až moc vážně. Až by jedna holka litovala, že využívá své slávy k získání dobrého místa.

Cobb se na mě podíval. „Slyšel jsem, že zase vyvádíš ty svoje kousky, poručice,“ promluvil na mě tiše, zatímco si služebně starší technici hráli se soubory.

„Nó...“ zamručela jsem.

„Bezpochyby!“ vyhrkl M-Bot na mém zápěstí. „Řekla Jorgenovi, že se záměrně pokoušela navodit...“ Vypnula jsem zvuk. Pak, jen pro jistotu, jsem vypnula i jeho holografický projektor. Zrudlá jsem se podívala na Cobba.

Admirál usrkl kávy. „Pak si o tom promluvíme. Nechci, aby ses nechala zabít, naštválo by to tvou babičku. Minulý týden mi udělala náky.“

„Ehm, ano, pane.“

Obrazovka se rozzářila a pak se spustilo video. Ukazovalo záběr

té samé místnosti, ve které jsme teď stáli – jen neměla díry ve stěnách. Před monitory seděla skupina zaneprázdněných postav, které na sobě měly neznámé uniformy. Zalapala jsem po dechu. Lidé.

Vždycky jsme věděli, že to tak bylo. Ačkoliv jsme našli Detritus neobydlený, na většině strojů byly popisky v jazycích Staré Země. Přesto tenhle pohled zpět časem na ty záhadné lidi naháněl hrůzu. Jeden milion vedle druhého, možná celé miliardy jich musely žít na téhle planetě, na plošinách. Kam se všichni poděli?

Vypadalo to, že si vzrušeně povídají, že je něco zaujalo. Pohybovali se sem a tam po místnosti. Při bližším pohledu to vypadalo, že křičí, ale ten záznam neměl zvuk. Muž s blondatými vlasy se nasoukal do sedačky před monitorem. Jeho obličej byl přes celou obrazovku. Začal mluvit.

„Pardon, pane!“ ozval se jeden z techniků v mé blízkosti. „Na zvuku ještě děláme. Okamžik...“

Následovala zvuková exploze z obrazovky. Lidi křičeli, desítky hlasů se překrývaly. „... vytvořit tuto zprávu,“ říkal ten člověk na obrazovce, mluvil angličtinou s výrazným přízvukem. „Máme počáteční důkazy, že cytopláště planety jsou, navzdory dlouhodobě vžitým předpokladům, *nedostatečné*. Pátrač odposlechl naši komunikaci a podle ní nás vystopoval. Opakuji, pátrač se vrátil k našemu stanovišti a...“

Odmčel se a ohlédl se přes rameno. V místnosti zuřila panika, někteří lidé se hroutili a padali na podlahu v hysterii, ostatní na sebe křičeli.

Muž na naší obrazovce něco ťukal do klávesnice. „Máme video z jedné z našich obvodových plošin,“ hlásil. „Číslo 1132. Teď ho máte v obraze.“

Natahovala jsem se kupředu, záznam se stácel k hvězdnému poli. Šlo o výhled z kamery na vnějším krunýři, směřoval do vesmíru. V dolní části obrazovky jsem viděla zakřivení plošiny.

Lidé v nahrávce ztichli. Viděli v té hvězdami poseté temnotě něco, co já ne? Bylo to...

Objevovaly se další hvězdy.

Pomrkávaly a vynořovaly se do reality jako špendlíkové hlavičky. Byly jich stovky... tisíce, příliš jasné, než aby se jednalo o hvězdy. Pohybovaly se po obloze, shromažďovaly se do skupin. I přes monitor

i na tu vzdálenost, jak v čase, tak v prostoru, jsem *cítila* jejich zlobu.

Nebyly to hvězdy. Byly to oči.

Plíce jako by se mi zasekly. Srdce mi začalo bušit v prsou. Objevovala se další a další světla, sledovala mě z té obrazovky. Zнала mě. *Viděla mě.*

Začala jsem propadat panice. Naštěstí vedle mě Cobb dál poklidně usrkával kávu. Nějak se mi podařilo se uklidnit a setřást svůj děs.

Tohle se stalo před dávnými časy, připomněla jsem si. Teď už mi nebezpečí nehrozí.

Světla na obrazovce začínala být rozmazaná. Prach, došlo mi. Objevil se ho celý mrak, jako by sem pronikal trhlinami v realitě. Prach zářil bílým světlem a šířil se neuvěřitelnou rychlostí. Za ním se rýsovalo ještě něco, obrovský kruhový tvar, který jako kdyby se vylíhl z ničeho uprostřed toho prašného mračna.

Z celé té věci byl vidět sotva pouhý stín. Nejprve má mysl odmítala přijmout neuvěřitelný rozsah toho objektu. Ta věc, která se objevila, to černo uprostřed zářícího prachu, způsobila, že obří plošina vedle ní vypadala jako trpaslík. Zatroooleně. Nevím, co to bylo, ale mělo to rozměry planety.

„Mám... mám vizuálně potvrzeného pátrače,“ hlásil ten muž, co nahrával video. „Matko všech Svatých... Je tady. Cytoštitová clona neuspěla. Pátrač se vrátil a... a jde si pro nás.“

Černá hmota se přesouvala k planetě. Nebyly to paže, co jsem vnímala v těch stínech? Ne, nebyly to ostny? Ten tvar byl záměrně vytvořený tak, aby deprimoval mysl, docházelo mi – bez ohledu na zdravý rozum –, když jsem se snažila nějak uchopit to, co vidím. Brzy se z té černoty stala absolutní tma. Kamera se vypnula.

Myslela jsem, že video už skončilo, ale záběr jen přeskočil do knihovny, kde ten muž seděl u svého stolu. Většina zbývajících monitorů byla opuštěná, zůstal tam jen jeden muž a žena. Ze všech dalších míst plošiny jsem slyšela křik a tenhle osamělý muž stál roztřeseně a strkal do monitoru, který používal, takže se měnil úhel pohledu kamery.

„Z vnějších ochranných prstenců se vytrácejí známky života!“ křičela ta žena. Stála u svého stolu. „Plošiny upadají do stavu nečinnosti. Nejvyšší velení nařídilo, abychom... abychom přešli do autonomního režimu!“